

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **S. Ch.**
bytem X
zastoupen JUDr. Janou Toušovou, Ph.D., advokátkou
sídlem Randova 204, 339 01 Klatovy

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Ing. N. R.**
bytem X
zastoupena doc. JUDr. Janem Kocinou, Ph.D., advokátem
sídlem Malá 6, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2023, č. j. PK-RR/4821/23,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Dne 22. 10. 2020 byla u Městského úřadu Nýrsko (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) v souladu s § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „*stavební zákon*“) podána žádost o dodatečné povolení zemědělské stavby (dále také jako „*stavba*“) na pozemku parc. č. Xa v k. ú. X (dále také jako „*stavební pozemek*“).
2. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 2. 8. 2023, č. j. MÚ/10/588/23 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), stavbu podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 stavebního zákona dodatečně povolil. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí správní orgán prvního stupně konstatoval, že vlastníci sousedních pozemků písemně souhlasili s přesahem požárně nebezpečného prostoru na své pozemky a že stavba není v rozporu s územním plánem obce X, účinným od 5. 8. 2021 (viz str. 7 prvoinstančního rozhodnutí).
3. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl v záhlaví tohoto rozsudku specifikovaným napadeným rozhodnutím a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se ztotožnil s posouzením věci provedeným správním orgánem prvního stupně a kromě věcného vypořádání konkrétních odvolacích námitek žalobce obecně konstatoval, že jeho odvolací námítka neměly spojitost s přímým dotčením vlastnického práva žalobce.
4. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“).

II.

Žaloba

5. Podle žalobce správní orgány vedly správní řízení jednostranně, nezjistily dostatečně skutkový stav a postupovaly v rozporu s právními předpisy. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvoinstanční a vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.
6. Žalobce namítl, že v k. ú. a *obci* X fakticky neexistuje žádný pozemek, tedy ani pozemek parc. č. Xa. Dále tvrdil, že účastníkem odvolacího řízení nebyla osoba zúčastněná na řízení (dále také jako „*vlastnice*“), která vlastní stavební pozemek dotčený stavbou. Podle žalobce dále žalovaný a správní orgán prvního stupně nesprávně dovodili, že je stavba v souladu s územním plánem obce X, jelikož jde o stavbu s betonovým základem v hloubce 1 až 3 m, a proto nejde o *lehko snadno odstranitelnou stavbu*. Žalobce dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 37/2013-40, č. 2967/2014 Sb. NSS, namítl, že v rozporu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „*vyhláška č. 501*“), není stavba umístěna v dostatečné odstupové vzdálenosti 2 m (u stísněných územních podmínek v případě protilehlých stěn s okny do obytných místností 4 m) od pozemků parc. č. Xb a parc. č. Xc. Podle žalobce vzdálenost stavby od hranice pozemku parc. č. Xb je 11,5 m a nikoliv 13,3 m a od hranice pozemku parc. č. Xc je stavba vzdálena 0,55 m a nikoliv 2 m. Žalobce namítl, že v souladu s obecně závaznými právními předpisy vzájemné odstupy staveb musí splňovat mnohé požadavky např. hygienických norem, nároků na ochranu životního prostředí, nutnost požární

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ochrany, požadavků na denní osvětlení a oslunění, možností provádět údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami. Dále žalobce namítal, že stavba sice nemá být napojena na inženýrské sítě, ale v závazném stanovisku je její napojení na inženýrské sítě řešeno. Účelem stavby dle dodatečného povolení má být sklad produktů rostlinné výroby, ale dle závazného stanoviska Městského úřadu v Klatovech ze dne 29. 3. 2023 je účelem stavby sklad hnojiv. Řešení likvidace dešťových vod vsakováním na pozemku způsobí podmáčení sousedních pozemků a může dojít k erozi svahu, na němž je stavba umístěna - na sousední pozemek tak bude stékat dešťová voda a padat sníh. Požárně nebezpečný prostor stavby přesahuje na sousední pozemky, nejen na pozemek parc. č. Xc. Dodatečně povolenou stavbou se znemožňuje zástavba sousedních pozemků. Stavba zasahuje do vlastnických práv žalovaného hlukem, zastíněním, prachem a narušením pohody bydlení. Orná půda, na níž je stavba umístěna, nebyla vyjmuta ze zemědělského půdního fondu.

7. Žalobce dále namítl, že na stavebním pozemku je již dle snímku mapy přiloženého k žalobě umístěna jiná černá stavba „*Dřevěná stavba pro myslivecké účely*“ (dále jen „*černá stavba*“), užívaná jako chata k trvalé rekreaci, která nesplňuje požadavky právních předpisů. Vchod do černé stavby nesplňuje podmínku umístění 2 m od hranice sousedního pozemku, je postavena na betonových pilířích o rozměrech 0,8 x 0,4 x 0,4 m, je připojena k inženýrským sítím, k vodě ze studny a k elektrické energii a odpady jsou svedeny na cizí pozemek. Správní orgán měl tedy činit kroky k odstranění černé stavby a nečiní tak.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v podaném vyjádření k žalobě tvrdil, že námitka, že vlastnice nebyla účastníkem odvolacího řízení, se netýkala žalobcova vlastnického práva či jeho jiných věcných práv. Žalovaný zdůraznil, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vlastníci doručeno a nepodala proti němu odvolání, kdy k umístění stavby na svém pozemku udělila vlastnice stavebníkovi souhlas podle § 184a stavebního zákona. Žalovaný napadené rozhodnutí osobě zúčastněné na řízení dodatečně doručil. Soulad stavby s územním plánem obce Chudonín vyplývá ze závazného stanoviska Městského úřadu Klatovy ze dne 29. 3. 2023, č. j. OVÚP/2378/23/Kr. Stran vzdálenosti stavby od hranic sousedních pozemků žalovaný uvedl, že na předmětnou stavbu se vztahuje odstavec 1 § 25, nikoli odstavce 2 nebo 5, vyhlášky č. 501. Stavba není napojena na technickou infrastrukturu, závazné stanovisko týkající se napojení na sítě elektrické energie správní orgány nepoužily jako podklad pro vydání rozhodnutí. Vlastníci dotčených pozemků souhlasili s přesahem požárně nebezpečného prostoru stavby na své pozemky. Městský úřad Klatovy v závazném stanovisku ze dne 17. 6. 2020, č. j. ŽP/5794/20/Rt, souhlasil s trvalým odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

IV.

Posouzení věci soudem

9. Soud o žalobě rozhodoval ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků řízení s takovým postupem nevyslovil nesouhlas (žalobce se nevyjádřil k výzvě soudu ze dne 19. 12. 2023, č. j. 57 A 86/2023-18, doručené mu dne 20. 12. 2023, a žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil výslovně ve vyjádření k žalobě).
10. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Soud předznamenává, že z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 ve Sb. NSS).
12. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídí stavební úřad odstranění stavby vlastníku stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
13. § 129 odst. 2 stavebního zákona zní: *Stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.*
14. Podle § 129 odst. 3 věty první a druhé stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že
 - a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
 - b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
 - c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li

předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

15. Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že stavební zákon jasně stanoví, že je-li stavebním úřadem zahájeno řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění stavby a vlastník stavby podá včasnou žádost o dodatečné povolení stavby, předloží zákonem vyžadované podklady a prokáže skutečnosti uvedené v § 129 odst. 3 stavebního zákona, stavební úřad vydá dodatečné povolení stavby. Z prvoinstančního rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím je zřejmé, že správní orgány dospěly k závěru, že uvedené podmínky pro vydání dodatečného povolení stavby stavebník splnil.
16. Žaloba není důvodná. Z důvodu přehlednosti soud vypořádá jednotlivé námitky žalobce převážně v pořadí uvedeném žalobcem v žalobě.

Existence stavebního pozemku

17. Žalobce tvrdil, že v k. ú. a *obci* X fakticky neexistuje žádný pozemek, tedy ani pozemek parc. č. Xa.
18. Účastníky správního řízení zavazuje pouze výroková část správního rozhodnutí (srov. § 73 odst. 2 ve spojení s § 68 odst. 2 správního řádu). Výrokem napadeného rozhodnutí bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, konkrétně jeho výroková část. Prvoinstančním rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím tak bylo závazně rozhodnuto, že se uděluje dodatečné povolení stavby *na pozemku parc. č. Xa - trvalý travní porost v katastrálním území X* (viz výrok I prvoinstančního rozhodnutí), kdy stavba je umístěna *na pozemku parc. č. Xa v k. ú. X* (viz výrok II bod 2 prvoinstančního rozhodnutí) a ornice bude po dokončení stavby použita na sadové úpravy v okolí skladu *na pozemku parc. č. Xa v k. ú. X* (viz výrok II bod 7 prvoinstančního rozhodnutí). Je tedy zřejmé, že správní orgány rozhodovaly o stavbě umístěné na pozemku parc. č. Xa v k. ú. X. Žalobní námitka odkazující na *obec* X proto nebyla důvodná, neboť mýjela závazné výroky prvoinstančního rozhodnutí a napadeného rozhodnutí.
19. Mířil-li žalobce k tomu (ač to v žalobě explicitně neuvedl), že žalovaný v napadeném rozhodnutí na některých místech uvedl, že pozemek parc. č. Xa se nachází v *obci* a katastrálním území X (viz str. 1, 3, 4 a 5 napadeného rozhodnutí), konstatuje soud, že žalovaný na jiných místech napadeného rozhodnutí a též opakovaně uvedl, že pozemek parc. č. Xa se nachází v katastrálním území X (viz str. 2, 5, 6 a 8 napadeného rozhodnutí). Šlo zjevně o písářskou chybu bez vlivu na srozumitelnost a určitost napadeného rozhodnutí. Z celého napadeného rozhodnutí je totiž naprosto zřejmé, že stavba je umístěna na pozemku parc. č. Xa v k. ú. X, kdy toto katastrální území leží v *obci* X (nikoli X – taková obec neexistuje). Soud poukazuje i na to, že podle § 8 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, je pozemek určen svým parcelním číslem s uvedením názvu katastrálního území, ve kterém leží. O identifikaci pozemku, na němž se nachází stavba, tedy nemohly vzniknout důvodné nejasnosti v důsledku nesprávného označení obce, které nebylo matoucí. Soud vzhledem k ostatním žalobním námitkám a výroku prvoinstančního rozhodnutí nepochybuje o tom, že i žalobce věděl, na kterém konkrétním pozemku se stavba nachází. Písářská chyba v odůvodnění napadeného rozhodnutí v označení obce, v níž se nachází pozemek, na němž je umístěna stavba, tedy nemohla způsobit nezákonnost rozhodnutí, dotýkající se negativně veřejných subjektivních práv žalobce. Žalobcova námitka, kterou sám žalobce označil v žalobě za formální, tak nebyla důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Účastenství v odvolacím řízení

20. Námitka žalobce, že účastníkem odvolacího řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, nebyla vlastnice, též nebyla důvodná.
21. Žalobce nenamítal zkrácení svých vlastních práv, nýbrž tvrdil možné zkrácení práv třetí osoby - vlastnice. Ve správním soudnictví je ustáleno, že žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech. Nemůže tedy namítat porušení práv jiné osoby (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, č. 379/2004 Sb. NSS; ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008-92; ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008-103; či ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011-141). Správní soudnictví je podle § 2 s. ř. s. povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejného zájmu (s výjimkou žalobní legitimace dle § 66 s. ř. s.), ani práva objektivního (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 80). Soudní řád správní není kontrolní normou, nýbrž normou obrannou (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS). Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv. Žalobce proto může účinně namítat pouze taková pochybení, kterými reálně může být dotčen ve svých právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2015, č. j. 7 As 238/2014-48). Případné pochybení žalovaného, který by nevzal za účastníka odvolacího řízení vlastníci, nemohlo žalobce nijak zkrátit na jeho právech, ostatně žalobce ani netvrdil, že by se toto případné pochybení žalovaného nějak jeho práv dotklo. Z uvedeného důvodu se soud pro nadbytečnost nezabýval tvrzeními žalovaného ve vyjádření k žalobě, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vlastníci doručeno, aniž proti němu podala odvolání, že k umístění stavby na svém pozemku udělila vlastníci stavebníkovi souhlas podle § 184a stavebního zákona a že žalovaný napadené rozhodnutí vlastníci dodatečně doručil.

Rozpor s územním plánem

22. Důvodnou nebyla ani námitka, že dodatečné povolení stavby je v rozporu s územním plánem obce X.
23. Podle str. 7 prvoinstančního rozhodnutí vycházel správní orgán prvního stupně při posouzení souladu stavby s územně plánovací dokumentací podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního ze závazného stanoviska Městského úřadu Klatovy, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 29. 3. 2023, č. j. OVÚP/2378/23/Kr. Na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dotčený orgán v tomto závazném stanovisku uvedl, že je záměr v území přípustný, neboť stavební pozemek se nachází mimo zastavěné území obce, v území řešeném územním plánem jako *plochy zemědělské*, vymezené za účelem zajištění podmínek pro převažující zemědělské využití (skladování produktů rostlinné výroby), s přípustným využitím pro stavby pro lesnictví a zemědělství funkčně přímo související s přilehlými pozemky, a to za podmínky umístění mimo exponované plochy. Dotčený orgán v závazném stanovisku konstatoval, že zemědělská budova pro uskladnění produktů rostlinné výroby nebude napojena na inženýrské sítě, splňuje maximální zastavěnost pozemku 100 m² (99,5 m²) a je připojena na stávající pozemní komunikaci,

příčemž svým tvarem, typem zastřešení, sklonem střechy, výškou a orientací nenarušuje stávající charakter území.

24. Soud ve správním spisu ověřil, že předmětné závazné stanovisko je datováno dnem 27. 3. 2023 a je v něm údaj o vypravení dne 29. 3. 2023. Ze závazného stanoviska je zřejmé, že soulad stavby s územním plánem byl posuzován vzhledem k územnímu plánu X, vydaným zastupitelstvem obce dne 9. 7. 2021, který nabyl účinnosti dne 5. 8. 2021 (srov. úvod str. 2 závazného stanoviska).
25. Správní orgány byly povinny posoudit, zda je stavba v souladu se závazným stanoviskem orgánu územního plánování o přípustnosti stavby mj. z hlediska souladu s územním plánem [srov. § 129 odst. 2 věta sedmá ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 96b odst. 1, 3 ve spojení s § 1 odst. 1 písm. p) bod 3 stavebního zákona]. Přitom byly správní orgány rozhodující o žádosti o dodatečné povolení stavby podle § 149 odst. 1 věty první správního řádu obsahem závazného stanoviska vázány.
26. Odvolací námitku nesouladu stavby s územním plánem uplatnil žalobce v odvolání (viz citace odvolací námitky č. 5 na str. 7 napadeného rozhodnutí) a žalovaný ji posoudil jako neopodstatněnou na str. 8 napadeného rozhodnutí s odůvodněním, že přípustnost stavby v území deklaroval orgán územního plánování v předmětném závazném stanovisku. Námitku žalobce zopakoval i v žalobě, aniž reagoval na její vypořádání žalovaným v napadeném rozhodnutí.
27. Žalobce v žalobě nenamítal nezákonnost závazného stanoviska a soud tedy nebyl oprávněn zákonnost závazného stanoviska přezkoumávat (srov. § 75 odst. 2 in fine s. ř. s.). Žalobce v žalobě neidentifikoval žádnou nesprávnost závazného stanoviska, která by mohla způsobit jeho nezákonnost, a proti obsahu závazného stanoviska nijak nebrojil. Žalobce v žalobě pouze tvrdil, že žalovaný a správní orgán prvního stupně nesprávně dovodily soulad stavby s územním plánem – tato námitka nemohla být důvodná, protože žalovaný a správní orgán prvního stupně byli, jak bylo výše vysvětleno, vázáni výrokem závazného stanoviska o přípustnosti stavby z hlediska územního plánu. Jinak řečeno, napadené rozhodnutí nemohlo být nezákonné z důvodu nesouladu stavby s územním plánem, neboť žalovaný byl výrokem závazného stanoviska vázán a nepochybil, pokud podle něj rozhodl, když žalobce zákonnost závazného stanoviska v odvolání nenapadl a přezkumu závazného stanoviska se tak nedomáhal.
28. Směřoval-li by žalobce své odvolání proti obsahu předmětného závazného stanoviska orgánu územního plánování, byl by podle § 149 odst. 7 správního řádu povinen žalovaný vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Takto však žalobce nepostupoval a v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí námitky proti obsahu závazného stanoviska nevznesl. Stěží by se tak již jen z tohoto důvodu mohl u správního soudu domáhat přezkumu závazného stanoviska. Ani v situaci, kdy by teoreticky mělo být odvolání žalobce posouzeno jako odvolání proti obsahu závazného stanoviska, by žalobní námitka nemohla být důvodná, neboť žalobce v žalobě neuplatnil žalobní bod, že žalovaný procesně pochybil tím, že přes odvolací námitku žalobce nevyžádal revizní závazné stanovisko postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu. Soud dodává, že nesmí za žalobce domýšlet námitky ani dotvářet příliš obecné žalobní námitky z vlastní iniciativy, neboť takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním soudnictví a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení. Pokud tedy žalobce v žalobě nenamítá ani nezákonnost závazného stanoviska, ani vadu odvolacího řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

spočívající v nevyžádání revizního závazného stanoviska přes odpovídající odvolací námitku, nemůže soud k případné nezákonnosti závazného stanoviska ani k případnému vadnému nevyžádání revizního závazného stanoviska přihlídnout z úřední povinnosti, i kdyby byla tato nezákonnost zjevná ze spisového materiálu, protože by postupoval nad rámec žalobních bodů.

Odstupy

29. Ani námitka nedodržení dostatečných odstupových vzdáleností stavby od hranic okolních pozemků nebyla důvodná.
30. Důvodem účasti žalobce v posuzovaném řízení bylo jeho (spolu)vlastnictví pozemku parc. č. Xb v k. ú. X sousedícího se stavebním pozemkem (srov. podání žalobce ze dne 22. 11. 2021 založené ve správním spisu a str. 8 napadeného rozhodnutí). Žalobci tak příslušely v souladu s § 129 odst. 2 ve spojení s § 114 odst. 1 stavebního zákona namítat jen takové nedostatky napadeného rozhodnutí, kterými mohlo být přímo dotčeno jeho vlastnické právo k pozemku parc. č. Xb, a nikoli třetí osoby (vlastníka pozemku parc. č. Xc uvedeného na str. 8 napadeného rozhodnutí). Z tohoto důvodu musely být nedůvodné všechny námitky žalobce týkající se odstupu stavby od pozemku parc. č. Xc, jelikož případné nedostatky tohoto odstupu se nemohly dotknout práv žalobce. Jak bylo výše uvedeno, žalobce mohl účinně namítat pouze taková pochybení, kterými reálně mohla být dotčena jeho, nikoli cizí, práva.
31. K podobné námitce správní orgán prvního stupně žalobci na str. 10 prvoinstančního rozhodnutí sdělil, že stavebník předložil souhlas vlastníka pozemku parc. č. Xc s umístěním stavby, tedy i odstupem stavby od pozemku parc. č. Xc. K obdobné odvolací námitce pod pořadovým číslem 3 uvedl na str. 8 napadeného rozhodnutí žalovaný s odkazem na koordinační situační výkres, že stavba bude umístěna v odstupové vzdálenosti od hranic pozemků v souladu s § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501 (13,3 m od hranice pozemku žalobce parc. č. Xb a 2 m od hranice pozemku parc. č. Xc a 2,2 m od hranice pozemku parc. č. Xd).
32. Žalobce dále namítl, že od jeho pozemku parc. č. Xb má být stavba podle napadeného a prvoinstančního rozhodnutí vzdálena 13,3 m, avšak ve skutečnosti jde jen o 11,5 m, ač minimální vzdálenost stavby od hranice pozemku nesmí být menší než 2 m, resp. za určitých podmínek 4 m (dále soud ku prospěchu žalobce uvažuje vyšší z těchto hodnot). Žalobní námitka je vnitřně rozporná a nedůvodná. Pokud podle žalobce právní regulaci vyhovuje odstup 4 m, pak tím sám prokazuje, že odstup v délce jak 13,3 m, tak i 11,5 m není v rozporu se zákonnou úpravou. Žalobce sám v žalobě tedy tvrdí, že jím uváděný odstup stavby od jeho pozemku (11,5 m) zákonným podmínkám (4 m) vyhovuje. Soud neměl důvodu, aby ověřoval skutečný odstup stavby od pozemku žalobce a zákonem stanovený minimální odstup, protože žalobce sám tvrdil hodnoty, které důvodnost jeho námitky vylučovaly. Jinak řečeno, pokud by stavba byla od pozemku žalobce vzdálena žalobcem tvrzených 11,5 m, byl by odstup stavby od pozemku žalobce dostatečný i podle žalobcových tvrzení (větší než 4 m).
33. Obiter dictum soud přisvědčuje argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě, že pro odstup stavby (od jiných staveb) se použije jen odst. 1 § 25 vyhlášky č. 501, jelikož ostatní odstavce se stavby netýkají (nejde o rodinný dům, stavbu pro rodinnou rekreaci, stavbu pro bydlení, ani stavbu související a podmiňující bydlení). V § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501 žádná minimální vzdálenost vzájemného odstupu staveb stanovena není.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

34. K prostému žalobnímu odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 37/2013-40, č. 2967/2014 Sb. NSS, soud uvádí, že žalobce v žalobě neobjasnil, v čem měl být odkazovaný rozsudek relevantní pro projednávanou věc. Soud se seznámil s právními větami tohoto rozsudku a konstatuje, že žádná z nich nijak nepodporuje žalobní argumentaci.

Napojení na technickou infrastrukturu

35. Dále žalobce namítal, že stavba sice podle napadeného rozhodnutí nemá být napojena na inženýrské sítě, ale v závazném stanovisku je řešeno její napojení na technickou infrastrukturu (elektro z veřejného rozvodu ČEZ a studna).
36. Námitka nebyla důvodná. Z výroku I prvoinstančního rozhodnutí jasně vyplývá, že stavba nebude napojena na inženýrské sítě. Je tedy zcela zřejmé, že stavba na inženýrské sítě napojena není a žalobce ani nijak konkrétně netvrdil opak.
37. Pokud žalobce odkazoval na blíže neurčené závazné stanovisko, uvádí k tomuto odkazu soud, že v průběhu správního řízení vydaly dotčené orgány různá závazná stanoviska. Součástí správního spisu jsou závazná stanoviska orgánu územního plánování ze dne 30. 6. 2021, č. j. ŽP/5416/21/Ks, a ze dne 31. 1. 2022, č. j. OVÚP/866/22/Kr, v nichž je s odkazem na projektovou dokumentaci M. T. z 6/2021 uvedeno, že stavba má být připojena na technickou infrastrukturu elektro z veřejného rozvodu ČEZ. Z uvedené projektové dokumentace, založené ve správním spisu, však vyplývá, že stavba nemá být napojena na technickou infrastrukturu včetně elektra (viz např. body B.1.1 nebo B.2.3 souhrnné technické zprávy). Tento rozpor vytkl žalovaný správnímu orgánu prvního stupně na str. 5 svého zrušovacího rozhodnutí ze dne 25. 1. 2023, č. j. PK-RR/128/23. V návaznosti na to stavebník předložil výše zmíněné závazné stanovisko Městského úřadu Klatovy, odboru výstavby a územního plánování, jako orgánu územního plánování ze dne 27. 3. 2023, č. j. OVÚP/2378/23/Kr, podle něhož stavba nebude napojena na sítě technické infrastruktury. Tím byl vzniklý rozpor odstraněn a správní orgán prvního stupně vycházel při vydání prvoinstančního rozhodnutí z posledně specifikovaného závazného stanoviska, které v souladu s projektovou dokumentací konstatovalo, že stavba nebude připojena na inženýrské sítě (srov. poslední odstavec str. 9 prvoinstančního rozhodnutí). V odvolání žalobce ničeho k sítím nenamítal a žalovaný se k nim logicky neměl důvod vyjadřovat. Soud tedy souhlasí s tvrzením žalovaného ve vyjádření k žalobě, že původní závazná stanoviska týkající se napojení na sítě elektrické energie správní orgány nepoužily jako podklad pro vydání rozhodnutí, protože byla nahrazena závazným stanoviskem orgánu územního plánování ze dne 27. 3. 2023, č. j. OVÚP/2378/23/Kr.
38. Pokud jde o žalobcem tvrzený údaj o studni, z žaloby není zřejmá její souvislost s žalobní námitkou a posuzovanou věcí. Žalobce v žalobě ani neidentifikoval závazné stanovisko, které se mělo studně týkat, a soud takové závazné stanovisko ve spisu nenalezl. Je však nutno dodat, že soud nebyl povinen ve správním spisu dohledávat, na jakou konkrétní listinu žalobce v žalobě odkazoval a prověřovat obsah všech listin založených ve správním spisu, pokud žalobce v žalobě jím odkazovanou listinu nijak nespecifikoval. I zde platí, že žalobce ve vztahu ke studni v odvolání nic nenamítal, tudíž žalovaný nemohl pochybit, že se jí v napadeném odvolání nezabýval.
39. Žalobce nijak neodůvodnil své obecné žalobní tvrzení, že musí být vyřešeno napojení na sítě – v situaci, kdy stavba napojení na sítě nemá a nepotřebuje.

40. Pokud žalobce namítal, že podle prvoinstančního a napadeného rozhodnutí se stavba jeví jako *sklad produktů rostlinné výroby*, ale podle závazného stanoviska orgánu územního plánování ze dne 29. 3. 2023 se má jednat o *sklad hnojiv*, neshledal soud ani tuto žalobní námitku důvodnou.
41. Soud nepřehlédl, že žalobce v žalobě nijak nereagoval na vypořádání obdobné odvolací námitky pod pořadovým číslem 7 na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vysvětlil, že v odůvodnění závazného stanoviska došlo ke zřejmému překlepu, neboť dotčený orgán územního plánování vycházel při hodnocení záměru z předložené dokumentace, kde je účel užívání zemědělské stavby jasně definován. Žalovaný zdůraznil, že tato písařská chyba neměla vliv na zákonnost závazného stanoviska, ani jeho věcnou správnost. Správnost tohoto posouzení žalovaným žalobce v žalobě nezpochybnil.
42. Městský úřad Klatovy jako orgán územního plánování v závazném stanovisku ze dne 27. 3. 2023, č. j. OVÚP/2378/23/Kr, totiž ve výroku opakovaně uvedl, že předmětem jeho závazného stanoviska je *zemědělská stavba pro uskladnění produktů rostlinné výroby*. Stejně je stavba popsána i v úvodu odůvodnění závazného stanoviska (název záměru). V odůvodnění závazného stanoviska je pak na jednom místě uvedeno, že *předmětem PD je výstavba objektu v podobě zemědělské stavby pro uskladnění hnojiv a produktů rostlinné výroby*. Pro případné dotčení práv žalobce je však rozhodným výrok prvoinstančního rozhodnutí, dle kterého byla dodatečně povolena *Zemědělská stavba pro uskladnění produktů rostlinné výroby* specifikovaná projektovou dokumentací, kde v 1. PP je sklad brambor a v 1. NP sklad sena. Soud tedy žádný rozpor či nejasnost v tom, jaká stavba byla napadeným rozhodnutím ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím povolena, nevidí. Zmínil-li žalobce v žalobě v této souvislosti skutečný stav stavby, dodává soud, že právně významné je pouze to, zda stavebník provede stavbu dle dodatečného povolení – neučiní-li tak, vystaví se stavebník reálnému nebezpečí, že mu bude za odpovídající přestupek uložena citelná pokuta až do výše 500 000 Kč [srov. § 178 odst. 2 písm. g), odst. 3 písm. c) stavebního zákona].

Imise

43. Správní orgán prvního stupně ve výroku I prvoinstančního rozhodnutí stanovil podmínku, že *dešťové vody budou vsakovány na stavebním pozemku*. V žalobě žalobce zopakoval odvolací námitku č. 8, že vsakování způsobí podmáčení sousedních pozemků a může dojít k erozi svahu, na němž je stavba umístěna. K této odvolací námitce žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že své obavy žalobce nijak neprokázal.
44. Námitka není důvodná. Žalobce nijak nereagoval na vypořádání odvolací námitky žalovaným v napadeném rozhodnutí a správnost posouzení žalovaným žalobce v žalobě nezpochybnil. Podle prvoinstančního rozhodnutí budou dešťové vody kumulované stavbou vyřešeny vsakováním na stavebním pozemku. Žalobce v žalobě neuvedl, jaké konkrétní pozemky by měly být dotčeny stékáním dešťové (pádem sněhu, vnikem erodované půdy ze svahu) a proč by k tomu mělo dojít. Z obsahu projektové dokumentace totiž nevyplývá žádné zjevné nebezpečí takovým imisí. Námitka byla zcela obecná, kdy žalobce konkrétně netvrdil, že a jak byl v důsledku zvoleného řešení likvidace dešťových vod zkrácen na svých vlastních právech, konkrétně vlastnickém právu k pozemku parc. č. Xb.

45. Důvodnou nebyla ani námitka týkající se zásahu do vlastnických práv žalobce (údaj o *žalovaném*, který žalobce uvedl v žalobě, považuje soud za překlep – pozn. soudu) hlukem, zastíněním, prachem a narušením pohody bydlení.
46. Žalobce žádnou takovou námitku neuplatnil ve správním řízení, správní orgány tedy nemohly pochybit, že se těmito imisemi ve svých rozhodnutích explicitně nezabývaly.
47. Správní soud je povinen věcně posoudit správnost sporovaných závěrů správních orgánů v mezích konkrétní žalobní námitky, byť nebyla uplatněna řádně a včas ve správním řízení, za podmínky, že jejím předmětem je záležitost veřejného zájmu a současně se týká možného přímého dotčení vlastnického práva nebo jiného věcného práva žalobce - souseda (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2024, č. j. 6 As 232/2022-23, body 21 až 24). Již jen z tohoto důvodu musela být žalobní námitka nedůvodná, neboť žalobce ve své naprosto obecné námitce konkrétně neobjasnil, proč by měly imise zasahovat do jeho vlastnického práva a v čem vydané dodatečné povolení odporuje předpisům na ochranu veřejného zájmu. Soud poukazuje na to, že správní orgán prvního stupně učinil na str. 7 prvoinstančního rozhodnutí závěr, který žalobce nijak nezpochybňoval, že se na pozemcích sousedících se stavebním pozemkem nenachází žádné stavby. Žalobce v žalobě neuvedl, jaké konkrétní pozemky by měly být dotčeny uvedenými imisemi a proč by jejich intenzita měla být nadměrně protiprávní. Z obsahu projektové dokumentace totiž nevyplyvá žádné zjevné nebezpečí takových imisí. Námitka byla naprosto obecná, neboť žalobce konkrétně netvrdil, že a jak byl v důsledku stavby zkrácen na vlastnickém právu ke svému pozemku, netvrdil ostatně ani to, že bydlí (vykonává vlastnické právo užíváním svého pozemku či stavby) v dosahu imisí ze stavby. I kdyby byla stavba od pozemku žalobce vzdálena 11,5 m, jak tvrdí žalobce, má soud za to, že stavba určená ke skladování brambor a sena, stěží může negativně zasáhnout do žalobcova vlastnického práva k nezastavěnému pozemku hlukem, prachem či zastíněním. Soud souhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně na str. 9 prvoinstančního rozhodnutí, že s ohledem na vzdálenost stavby od pozemku žalobce nedojde k omezení ani ohrožení užívání tohoto pozemku žalobcem. Žalobce tento závěr správních orgánů nezpochybnil konkrétními žalobními námitkami ani netvrdil, jak by se případný zásah do vlastnického práva k jeho pozemku hlukem, prachem či zastíněním měl konkrétně projevit.

Požárně nebezpečný prostor

48. Žalobce dále namítl, že požárně nebezpečný prostor stavby přesahuje nejen na pozemek parc. č. Xc, ale i na sousední pozemky, kde se tak znemožňuje případná zástavba.
49. Správní orgán prvního stupně na str. 7 prvoinstančního rozhodnutí implicitně uvedl, že požárně nebezpečný prostor stavby nepřesahuje na pozemek žalobce č. Xb. Žalobce tento závěr nezpochybnil konkrétními žalobními námitkami.
50. Žalobce v žalobě netvrdil, že by požárně nebezpečný prostor stavby přesahoval na pozemek parc. č. Xb, jehož je spoluvlastníkem, a z prvoinstančního rozhodnutí bylo zřejmé, že na tento pozemek požárně nebezpečný prostor stavby nepřesahuje (srov. str. 7 prvoinstančního rozhodnutí a str. 12 požárně bezpečnostního řešení stavby P. M. a jeho příloha č. 2). Obsahem této námitky tak opět nebylo tvrzení o dotčení vlastních práv žalobce, a proto námitka nemohla být důvodná. Pro úplnost lze dodat, že vlastníci těch pozemků, na něž přesahuje požárně nebezpečný prostor dodatečně povolené stavby parc.

č. Xc a Xd, s tímto přesahem souhlasili (srov. str. 7 prvoinstančního rozhodnutí a str. 2 napadeného rozhodnutí).

51. Námitka, že dodatečným povolením stavby se znemožňuje případná zástavba sousedních pozemků, nebyla důvodná z mnoha důvodů. Žalobce především netvrdil, jak a čím konkrétně se taková zástavba znemožňuje, ani na jakých konkrétních pozemcích nelze v důsledku dodatečného povolení stavby stavět. Námitka tak byla příliš obecná, než aby z ní bylo možné zjistit konkrétní tvrzení žalobce o zkrácení na jeho vlastních právech. Navíc, dával-li žalobce do souvislosti budoucí zástavbu na sousedních pozemcích s přesahem požárně nebezpečného prostoru, kdy přesah se netýkal pozemku žalobce, nemohlo se omezení budoucí zástavby logicky týkat pozemku žalobce. A konečně, pro rozhodování o umístění stavby v územním řízení jsou relevantní pouze skutkový a právní stav ke dni vydání správního rozhodnutí - případné budoucí záměry tak nemohly být pro rozhodnutí správních orgánů právně významné.

Jiná stavba

52. Důvodnými nebyly ani žalobcovy námitky ohledně existence černé stavby, která podle žalobce neměla splňovat požadavky právních předpisů, neměla být dostatečně vzdálená od hranice sousedního pozemku, měla být připojena k inženýrským sítím, odpady z ní měly být svedeny na cizí pozemek a od počátku měla být řešena jako chata k trvalé rekreaci. Z uvedených skutečností žalobce v žalobě dovodil, že správní orgán pochybil, pokud nečinil kroky k odstranění černé stavby.
53. Uvedené námitky byly mimoběžné s předmětem řízení v projednávané věci, jímž bylo rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (*Zemědělská stavba pro uskladnění produktů rostlinné výroby*). Již žalovaný žalobci správně vysvětlil, že *předmětem posouzení je dodatečně povolovaná zemědělská stavba k uskladnění produktů rostlinné výroby, nikoliv chata pro rekreaci nebo objekt pro myslivecké účely* (srov. str. 8 napadeného rozhodnutí). Existence jiné stavby (černé stavby) na stavebním pozemku, její funkční využití, soulad jejího umístění a provedení s právními předpisy ani způsob a účinky jejího užívání nebyly z hlediska posouzení zákonnosti napadeného a prvoinstančního právně významné.

Ostatní námitky

54. Žalobce dále namítal, že stavba je umístěna na orné půdě, jež nebyla odňata ze zemědělského půdního fondu. Uvedenou námitku žalobce neuplatnil ve svém odvolání. Námitka se netýkala zkrácení žalobce na jeho veřejných subjektivních právech spočívajících v přímém dotčení jeho vlastnického práva k pozemku parc. č. Xb. Navíc, jak vyplývá z výroku II prvoinstančního rozhodnutí a str. 7 napadeného rozhodnutí, Městský úřad Klatovy jako orgán ochrany zemědělského půdního fondu závazným stanoviskem ze dne 17. 6. 2020, č. j. ŽP/5794/20/Rt, udělil souhlas s odnětím zemědělské půdy na stavebním pozemku ze zemědělského půdního fondu a podmínky závazného stanoviska byly převzaty do bodu 7 podmínek pro provedení stavby prvoinstančního rozhodnutí. Ani tato námitka tak nebyla důvodná.
55. Soud k posouzení další žalobní námitky nejprve poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, podle níž je žalobce povinen uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem *konkrétní* je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých *obvyklých* nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, nebo recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022 – 64, bod 18).

56. V předposledním odstavci str. 3 žaloby žalobce uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím *rezignoval na skutečný stav v místě, když v souladu s obecně závaznými právními předpisy vzájemné odstupy staveb pak musí splňovat mnohé požadavky např. hygienických norem, nároků na ochranu životního prostředí, nutnost požární ochrany, požadavků na denní osvětlení a oslunění, možnosti provádět údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami apod.* V odstavci III žaloby žalobce uvedl, že správní orgán vedl řízení jednostranně, nepostupoval ve shodě s příslušnými ustanoveními obecně závazných právních předpisů, podle nichž je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tímto účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, a že závěr žalovaného o legalizaci stavby neodpovídá skutkovému zjištění, ke kterým žalovaný i přes vady předcházejícího řízení dospěl.
57. Tvrzení žalobce uvedená v předchozím bodě soud z důvodu jejich obecnosti nepovažoval za žalobní body. Žalobce totiž neuvedl konkrétně, v čem správní orgány při zjištění skutkového stavu pochybily, která jejich skutková zjištění jsou vadná a proč, které konkrétní hygienické normy a předpisy na ochranu životního prostředí a na úseku požární ochrany či regulující denní osvětlení a oslunění, možnost provádět údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami správní orgány pominuly a jejich pochybení se negativně dotklo práv žalobce. V uvedených tvrzeních žalobce neuvedl žádné konkrétní skutkové či právní okolnosti, v nichž pochybení správních orgánů spatřuje.

V.

Závěr a náklady řízení

58. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu žalobce neshledal důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz správním spisem, neboť správním spisem se v soudním řízení správním nedokazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70, bod 29). Soud neprovedl ani důkaz snímkem mapy, přiloženým k žalobě a založeným na čl. 5 soudního spisu, neboť ten se týkal černé stavby na stavebním pozemku a možná existence jiné stavby než stavby, která byla předmětem posuzovaného řízení, nebyla pro posouzení důvodnosti žaloby a zákonnosti napadeného a prvoinstančního rozhodnutí významná.
60. Výrokem II tohoto rozsudku soud žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*) a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě, zároveň mu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

61. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto výrokem III tohoto rozsudku dle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo, protože jí soud neuložil žádnou povinnost. Osoba zúčastněná na řízení ani nenavrhovala přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. dubna 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu